

יציאת שבת	כניסת שבת	י' אדר ב'
18:24	17:07	ה'תשפ"ד
18:25	17:29	ירושלים
18:25	17:18	ת"א
18:25	17:29	חיפה
		באר שבע

אילו של יצהק

פרשת "פקודי"

פרשת "פקודי" עוסקת בתיאור השלמת עשייתו של המשכן והבאתו אל גמר מלאכתו. **"אלה פקודי המשכן משכן העדת, אשר פקד על-פי משה: עבדת, הלויים, ביד איתמר, בן-אהרן הכהן."** (ל"ח, כ"א)

וכותב רש"י: "בפרשה זו נמנו כל משקלי נדבת המשכן, לכסף ולזהב ולנחושת, ונמנו כל כליו לכל עבודתו"

האור החיים הק' זי"ע מתעכב על המילה **"אלה"** ומסביר, שהנה ידוע הכלל שבכל מקום שמוזכר "אלה" - פוסל את הראשונים, "ואלה" - מוסיף על הראשונים. אם כן, מה באה כאן התורה ללמדנו לפסול? וזה לשון המדקדק: "לפסול כל מניינים שבעולם, כי כל מה שימנה אדם מקניינים המדומים - אין מניינו מניין."

ביחס אל התורה שהיא נצחית לעלומי עד, כל המניינים של הדברים הגשמיים, אינם נחשבים מניין, כי באספקלריית נצח, כל הגשמיים המה הבל, ומכאן שהמניינים שנותן להם האדם חשיבות, אינו נחשב מניין. וממשיך אור החיים הק' ואומר: "אבל מניין זה עומד לעולם".

ובא הכתוב ללמד מוסר לאדם, שלא יחשיב קניינו המדומים גם אם רבים הם, כמו שמצאנו במשניות אבות (ו.ו ט). "בשעת פטירתו של אדם, אין מלווין לו לאדם לא כסף ולא זהב וכו', אלא תורה ומעשים טובים בלבד וכו'" - קניינים רוחניים שקיימים לנצח, שאותם ניתן לספור עוד ועוד, כי הם קיימים לעולם!

ואם כן, זה מה שבאה התורה ללמדנו: **"אלה פקודי המשכן" - "אלה" -** עליך לפסול את כל המניינים המדומים שהנך סופר ומונה, אבל את **"פקודי המשכן"** - את המניין ומספר של המשכן, של דברים קדושים - תרומות ונדבות, יכול אתה למנות ולספור עד אין סוף, כי הם קיימים לעולם!

כל אדם יודע כי בוא יבוא אותו יום שלאחריו לא יבוא יום נוסף. הכל יודעים זאת אך במפתיע, רבים מנהלים את חייהם כביכול, אם לא יתרחש אירוע מוזר במיוחד, שום דבר לא ינתק את רגליהם מכדור הארץ, ואל הממון הנמצא תחת ידיהם הם מתייחסים כאל רכושם הבלעדי השייך להם ולא לאיש מלבדם.

הם אולי מאמינים שהעולם נברא על ידי הבורא, אשר ברא גם את הכסף ואת הזהב, ואף את האדם המחזיק בהם, אך הם מסרבים בכל תוקף לבצע את החיבור הסופי המתבקש - כי שום דבר אינו שייך להם באמת, וכי הם וכספם שייכים לקב"ה.

רק כך אפשר להסביר כיצד חשבונות קטנוניים מדריכים את מהלכיהם של אנשים בוגרים ושכלתניים, בלא להתחשב בעתיד הוודאי.

לעומתם, אנשים יראי שמיים, אינם עושים את החשבון של הרגע, כאן ועכשיו, אלא בכל מהלך חייהם, **היום האחרון ניצב תדיר מול פניהם.**

בהמשכה, דנה הפרשה בתיאור עשיית בגדי הכהונה.

"ויעש את מעיל האפד, מעשה ארג, כליל, תכלת. ופי המעיל פתוכו, כפי תחראי; שפה לפיו סביב, לא יקרע." (ל"ט, כ"ב-כ"ג)

במסכת ערכין (טז) מובאים דבריו של רבי ענני: "למה נסמכה פרשת בגדי כהונה לפרשת קרבנות? לומר לך: מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין. **כתונת** מכפרת על שפיכות דמים, **כתוב** ויטבלו את הכתנת בדם. **מכנסים** מכפרים על גילוי ערוות, **דכתב** ויעשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה'. **מצנפת** מכפרת על גסי הרוח, כדרבי חנינא, דאמר רבי חנינא יבא דבר שבגובה (המצנפת שהיא בראש) ויכפר על מעשה גובה (גסי הרוח) (לבישת כיסוי ראש מביא ליראת שמיים) **אבנט** מכפרת על הרהור הלב - אהיכא דאיתיה (=על היכן שנמצא - נחגר מתחת ללב). **חושן** מכפר על הדינין, **דכתב** ויעשית חושן משפט. **אפוד** מכפר על עבודה זרה, **דכתב** יאין אפוד ותרפים" (רש"י): בזמן שאין אפוד הוי עון תרפים. **מעיל** מכפר על לשון הרע - אמר הקדוש ברוך הוא: יבא דבר שבקול (המעיל עם הפעמונים) ויכפר על מעשה הקול (החטא שבדיבור). **ציץ** מכפר על מעשה עזי פנים - כתיב הכא (כתוב כאן) 'והיה על מצח אהרן וכתב התם 'ומצח אשה זונה היה לך'".

כאמור, המעיל, היה מכפר על חטא לשון הרע. ובעלי המוסר למדו מהפסוקים שלפנינו רמז, שעל האדם לשים לפיו שפה ומחסום לבל ייתן דרוך ללשונו לדבר כאשר תחפוץ נפשו ללא ביקורת. ואל יאמר האדם: אדבר מעט ואחר כך אבקש מחילה מחברי ואעשה תשובה, אלא הפה יהיה 'מעש' ארגי, תפור מתחילתו בשלמות, "לא יקרע".

על כן, אומרים חכמים, עשה לנו הקב"ה מחסומים וגדרים לשמור על הלשון: את השיניים ואת השפתיים שתי חומות בצורות היכולות לסגור על הלשון. אך חומות אלו יכולות בנקל להתמוטט אם לא יודעים כיצד לשמור עליהן. וחכמים בדרנו מצאו, ש"מעיל האפוד" בגימטריא שווה "חפץ חיים" (246) שמפעלו הציבורי הראשון היה בתחום שמירת הלשון.

הכלי יקר (ויקרא י"ד ד) מסביר, שהמספר לשה"ר משול לזבוב השואף למקום זוהמה ולכלוך ונמשך לכל פצע ומוגלה ומטיל שם רימותיו, מזהם ומרעיל, וזהו שנאמר "זבובי מוות יבאיש", כך המדבר לשון הרע - אינו מחפש מעלות ונקודות טובות, אלא ינדבק' על פצע אחד, מוס קטן שמצא בחברו, ושם מטיל זוהמתו.

אמר קהלת (ו, ז): **"כל-עמל האדם, לפיהו"**. ומסבירים חכמים: משל למה הדבר דומה: לחבית של יין נקי שיש לה ברז, אם יש לכלוך על הברז, ואפילו מעט, כל היין הנקי שיצא משם יתלכלך, ואי יהיה אפשר לשתותו כלל. וכן האדם, אפילו אם הוא מלא תפילה, תודה ויראת שמיים, אם פיו מוכתם בניווול פה, אפילו מעט, כל התורה והתפילות היוצאים ממנו מתלכלכים ואינם שווים.

מספר רבי אברהם מרדכי מלאך: יש יהודי שגר בעיר מודיעין עילית, הוא איש עסקים מצליח שמוסר קורסים בירושלים, ויש לו בן, בחור בישיבה בחור מצויין ממש, וכולם מספרים עליו רק דברים טובים אבל משום מה בשידוכים לא הולך לו, והוא נשאר תקוע ותוקע את הבאים בתור.

למה לא הולך בשידוכים? כמוכן להקב"ה יש לו את החשבונות שלו, אבל ע"פ דרך הטבע מספרים שהיהודי הזה, האבא של הבחור, יש לו שם שיש לו פשה חריף במיוחד, לפלל חריף... ומי שרק מתחיל איתו אוי ואבוי מה שהוא יעשה ממנו. כשהוא פותח את הפה על מי שלא יהיה, אותו בן אדם אבוד... עם ישי' כזה אנשים כבר לא מחפשים להשתדך.

והנה הבחור שלנו מתבגר מיום ליום, והאבא עושה סגולות ותהילים וכל הסגולות שנולדו בשנים האחרונות, מחוטים אדומים ועד שרוך נעל בקבר של התופרת, ולמרות הכל זה עדיין לא זז...

וכך, אחרי תקופה ששום דבר לא זז, האבא עושה חשבון נפש עם עצמו וחושב: אני מתפלל אבל לפעמים הקב"ה מצפה לאיזה מעשה. ולכן, במקום לחפש הרבה סגולות, הוא ניגש שדכן חדש באותו עיר, ושואל אותו, תגיד לי למה כל השידוכים שאני מנסה להציע, הכל יורד.

אומר לו השדכן ההוא בלי להתבלבל, אתה יודע על מה מאשימים אותך? אומרים שיש לך פה בלי שליטה ושאתה פוגע בכל בן אדם, אולי תקבל על עצמך לדבר פחות וזה אולי יעזור. בעצם זה לא 'אולי' יעזור - זה 'בוודאי' יעזור, כי תמיד למעט בדיבור זה עוזר, אז במקרה שלך זה בוודאי יעזור. וכך היה. אותו אבא החליט בהחלטה נחושה, שהחל ממחר הוא מתחיל את הקבלה למעט בדיבור.

לצורך עבודתו, הוא היה נוסע בכל יום לירושלים. בבוקר למחרת לפני שחרית ניגש שכן עם בקשה: 'אתה הרי נוסע כל יום לירושלים ויש לי בן שצריך לסגור על רכישת דירה והוא צריך כסף לשלם מקדמה, האם תוכל להיות השליח להעביר לו את הכספים שאמסור לך? מדובר בכמה עשרות אלפים. הוא הסכים - ואמר שיגיד לבן שלו בירושלים שיבוא אליו למשרד. אבל תשמור טוב על הכסף, אמר לו השכן. 'אל תדאג, יש לי תיק שאני נוסע איתו לכל מקום והכסף יהיה צמוד איתי'.

ההוא מביא לו את כל הכסף והוא הכניס אותו לתיק שלו, תיק עם גלגלים כמו שנוסעים בערבי שבתות כמנהג בני ארץ ישראל שכולם מסתובבים עם מזוודה כזאת ביום שישי.

האוטובוס ממודיעין עילית לירושלים מגיע בשעה 8:00 בבוקר והוא עולה עם התיק, וכאן מתחיל הסיפור. מי שמכיר את האוטובוסים בארץ ישראל יודע על מה אני מדבר, הנהג אומר לו 'לא!!! התיק הזה לא עולה למעלה, הוא צריך להיות בבגאז' למטה.

'מה איכפת לך? זה יהיה אצלי'. מתעקש הנהג: 'לא!!! זה תופס עוד מקום'.

האיש מתחנן יפה, 'אני לא יתפוס שום מקום נוסף, התיק יונח על הברכיים שלי'.

והנהג התעקש שוב: 'אבל זה יפריע במעבר'.

'לא! אני מבטיח לך שהתיק יישאר על הברכיים מתחילת הנסיעה עד סופה'. והנהג מתעקש, 'לא, אתה מעכב את כולם פה, אתה לא מעלה את התיק'.

יתעשה לי טובה, הייתי מניח אותה למטה, אבל יש לי שם משה חשוב. ביום רגיל באמת לא היתה לו בעיה להניח בבגאז', אבל הוא לא רצה לגלות לכולם שיש לו שם הרבה כסף כי אז בוודאי לא היה יכול להניח את התיק למטה... אבל הוא אמר שיש לו דברים אישיים ואולי מישהו יקח את זה בטעות.

וכאן הנהג עשה את ההפגנה הידועה של הנהגים... הנהג כיבה את מנוע האוטובוס, והוא אומר 'אני לא נוסע'.

וכמוכן כל האוטובוס פרץ בויכוח מ'מצדדין לכאן ויש מצדדין לכאן. והבן אדם חושב לעצמו, אוי כמה יכולתי לפתוח את הפה עכשיו, הייתי מזכיר לו בדיוק מי הוא! אבל מה אני יעשה, אני קבלתי על עצמי שמהיום אני מדבר יפה! ואני לא מדבר בצורה מכוערת כמו פעם!

הוא אמר לנהג, 'אתה צודק, יש לך את הכללים שלך, אני לא מבין אותם, אבל אם אתה רוצה ככה, אז אני ירד ואחכה לאוטובוס הבא'. למרות שהוא היה צריך להיות במשרד שלו בירושלים בשעה 9:00 והאוטובוס הבא גיע רק עוד רבע שעה... הנהג פתח את הדלת והוא ירד מהאוטובוס שנסע לדרכו. לא לקח הרבה זמן והגיע עוד אוטובוס והוא נסע. אותו אדם סיפר, שהחל מאותו לילה התחילו לדבר איתו על הצעות, ובנו התארכו אחרי כמה שבועות.

וכך סיפר לו השדכן אחרי האירוסין: 'אנחנו כבר אחרי הסגירה אז אני רוצה לגלות לך משהו מעניין. לפני כמה שבועות, המחנות שלך חזר אליי ואמר שהוא רוצה לשמוע שוב על שידוך שפעם הצעתי לו וירד. ושאלתי אותו 'למה שינית את דעתך?' והוא אמר לי ששמעתי דברים נפלאים על הבחור, אבל שמעתי שהמחנות הוא טיפוס קשה שמסוכסך עם כולם אז החלטתי לעזוב את המשפחה, כי מי רוצה להתחתן עם משפחה שהם בעלי מצה ומריבה, ובכלל, מי רוצה להשתדך עם בן אדם שיש עליו עשרות קפידות!! אבל היום הייתי באוטובוס בדרך לירושלים וראיתי איך הוא עלה על האוטובוס וראיתי שהנהג לא נותן לו לעלות עם התיק וראיתי איך שהוא הגיב בצורה עדינה ולא צעק. נותרו ששמיני לב שהוא מאד מיהר. כמה אנשים אתה מכיר שהיו מנתהגים ככה? אז אמרתי כנראה אנשים לא מפרגנים לו, על העסקים שלו וסתם מוציאים עליו לעז.

רבותיי!! נזכור תמיד שהאדם היחיד שיכול באמת לדפוק אותך - זה אתה בעצמך, אל תזלזל בעצמך, יש בך כוחות אדירים, תעשה מה שאתה יודע שצריך לעשות. לא תוכל לדעת לאן זה יקח אותך.

"וַיִּעֲשׂוּ אֶת-אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם, מִסֵּבֶת מִשְׁבַּצַּת זָהָב, מִפְּתוּחַ פְּתוּחֵי חוֹתָם, עַל-שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל." (ל, טו)

קראנו בפרשה הקודמת, 'וַיִּהְיֶה אֶת-אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם, וְאֵת אֲבְנֵי הַמַּלְאִים', וכתב שם רש"י: "אמר ר' נתן: מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה? אלא כך אמרו נשיאים: יתנדבו צבור מה שמתנדבין, ומה שמחסירים אנו משלימין אותו. כיון שהשלימו ציבור את הכל, שנאמר (שמות לו ז) והמלאכה הייתה דיים, אמרו נשיאים מה עלינו לעשות? הביאו את אבני הששה וגו', לכך התנדבו בחנוכת המזבח תחלה. ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם 'וַיִּהְיֶה אֶת-אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם'."

ומסבירים חכמים, שהנשיאים התכוונו לטובה וסברו שמעלת ההידור עדיפה על הזריזות, ולכן המתינו כדי להרד בנדבתם שתשלים את שהחסירו הציבור (ומה שכתוב "ונתעצלו" היינו שאלה שזדרזו). אבל התביעה עליהם היתה שהיו צריכים להעדיף את הזריזות על ההידור ולא להמתין עם נדבתם, ונראה ליישב ע"פ אמרת חז"ל במכילתא על הפסוק 'וַיִּשְׁמְרֶתֶם, אֶת-הַמִּצְוֹת' (שמות יב יז) "כדרך שאין מחמיצין את המצה כך אין מחמיצין את המצוה, אלא אם באה מצוה לידך עשה אותה מיד."

לרבי יואל סירקיש - מחשובי האחרונים מחבר פירוש בית חדש (ב"ח) על ארבעה טורים (קובץ פסקי הלכה המסכם את כל ההלכה הנוהגת לאחר החורבן), היה תלמיד עשיר ובעל צדקה, שהרב היה מלמדו הלכות צדקה בכל יום, כי חשש האיש פן לא יקלע אל המטרה בצדקותיו אשר יעשה. גם מעשה הצדקה תורה היא וצריכה לימוד, וכל מעשי הצדקה של עשיר זה, הנגלים והנסתרים, היו כולם על פי עצת הגאון בעל הבי"ח.

פעם אחת בא הב"ח יהודי "מוזג" אחד וסיפר לו: זה עשרות שנים אני חוכר את בית המזיגה מהפריץ, ועתה בא אדם אחד להסיג את גבולי. יום יום הוא דופק על פתחי הפריץ, משדל אותו בדברים ומבטיח לו שישלם לו הרבה יותר, ובלבד שיחכיר לו את בית המזיגה. מורי ורבי! זעק האיש מנכבי לבו, הנה האיש הלז יורד לחיי ובני ביתי, רחם עלי והצילני מן הצרה הזאת.

אמר לו הרב: לך אל גביר פלוני שהוא תלמידי, ותבקש ממנו גמילות חסד בגופו, שילך אל הפריץ וידבר עיך טובות באוזניו, כי הפריץ מכבד אותו ומקבל את דעתו. יצא המוזג מאת פני הרב, ובא אל הגביר, ואמר לו את כל הדברים ואת דברי הבי"ח. העשיר שמע את דברי היהודי, והבטיח לו לדבר עם הפריץ, אך המוזג לא הסתפק בהבטחת הגביר, והפציר בו מאוד שילך מיד לדבר עם הפריץ כדי שלא יקדימו העריץ במזימותיו. אולם העשיר התנצל ואמר לו: עליך לחכות מספר ימים, עד אשר אסדר את עניני מסחרי ביריד הגדול בלייפציג, כי זמנו עובר, ואם לא אסדר את הכל בימים הקרובים אפסיד את רוב הוני. כאשר שמע המוזג את דברי העשיר התחיל לבכות ואמר: אם כן הובר, אנה אני בא! הלא העריץ אשר לא השיג את גבולי אדם חרוץ הוא, אדם בתחבולותיו אל הפריץ ויקפח את פרנסתי. החל העשיר לפייסו בדברים ולחזקו בדברי אמונה ובטחון ושב והבטיחו, בבואי מן היריד, לא אסור אל ביתי עד אשר אבוא אל הפריץ, וברצון ה' וחסדו הגדול אהיה שליח לטובתך.

אחרי הדברים האלה קיים העשיר את הכתוב "תנו שכר לאובד ויין למרי נפש" (משלי ל"א) וישתו שניהם לחיים והצלחה, וישלחו לביתו לשלום.

יצא המוזג מבית העשיר ובה לביתו, וסיפר לאשתו את כל הדברים אשר דיבר עם העשיר, ולבו מלא תקוה לימים יבואו, אך אשתו לא מצאה נוחמים בדברי הגביר, ותבך ותדבר אליו דברים קשים כמדקרות חרב, לבה היה מלא יאוש ופחד, והיא ראתה בעיני רוחה את מסיג גבולם כשהוא הולך אל הפריץ ומנשל אותם מעל פרנסתם. בעלה שמע בכאב ולא יכול להשיבה דבר, וכשהתחיל לפייסה ולדבר על לבה דברי חיזוק ואמונה, פרצה בבכי וביללה והאשימה אותו שהוא, ורק הוא, יהיה אשם בכל האסון אשר יקרה אותם, ולא היה לו להניח לגביר עד אשר ילך אל הפריץ ויסדר את הענין בכי טוב. ככה עברו על המוזג ימי ריב ורוגז, ובביתו אין שלום ושלווה.

כאשר חלפו ימי היריד אשר בלייפציג, קיים העשיר את דבריו, ובטרם דרכו רגליו על מפתן ביתו, סר אל הפריץ ודיבר איתו בענין, ודבריו מצאו מסילות אל לב הפריץ, וכשיצא העשיר מבית הפריץ, שלח הפריץ לקרוא למוזג, וחדש עמו את חוזה החכירה לעוד עשר שנים.

לימים נפטר העשיר והלך לעולמו. לילה אחד בא העשיר בחלום הלילה אל רבו בעל הבי"ח ואמר לו: באתי אליך מורי ורבי לספר לך איך קיבלו את פני בפמליא של מעלה אחרי מותי.

בבואי שמה בפעם הראשונה, מצאתי כמה נשמות מרחפות ומחכות ליום הדין, וביניהן שתי נשמות שהכרתי אותן עוד בעולם התחתון, הנשמות היו של שני קצבים שהאכילו רח"ל נבלות וטרפות את בני ישראל אשר בקראקא ימים רבים, אחד מהם בא אליך, מורי ורבי, עוד בימי חייו והתוודה על עונו וביקש ממך תיקון ודרך תשובה, ואכן חזר בתשובה שלימה, והשני לא התחרט ומת בטרם חזר בתשובה.

אך פתאום שמעתי קול מכריז, המשיך העשיר את סיפורו - והקול נשמע בכל העולמות לאמר: "פלוני בן פלוני יבוא לפני ב"י"ד של מעלה", והנה נכנס האיש, וכלבים עזי נפש אצים ורצים לפניו ומאחוריו במהומה של נביחה והם טוענים, שהאיש הזה הסיג את גבולם, וגזל מהם את הנבלות והטריות, שהן מנת חלקם מימות עולם, ומכר אותן ליהודים, ופתאום השלך הס, ובת קול יוצאת ומכריזה בחדה: "טיפה סרוחה! איך לא פחדת מפני יום הדין? איך העזת פניך להאכיל את בני נבלות וטריות?"

הקצב היה נבדך ומבוהל ולא ענה מאומה, ותוך כדי דיבור אחזו בו והשליכוהו לתוך עמקי שאול, והוא נאבד מתוך הקהל ואיננו.

אחר כך הכריזו שוב: "פלוני בן פלוני יבוא לפני בית דין של מעלה!" נכנס חברו בפחד ורעדה ועמד לפני בית הדין, והנה נשמע קול שואל כבעס ורוגז: "טיפה סרוחה! איך לא פחדת מלהאכיל נבלות וטריות לבני?" עוד לא גמרו את השאלה, והנה נשמע קול דממה דקה, בא מלאך מליץ אחד ובידו מגילה ובה פסק דין מבית דינו של הבי"ח, ועדים מעידים שקיים את מה שכתוב בזה. פרשו את המגילה וקראו בה כדברים האלה: "פלוני בן פלוני שהאכיל נבלות וטריות לעם ה' חטא בכפלים, למקום ולבריות. במה שנוגע לבריות, הרי גזל את הרבים, כי לקח מחיר של בשר כשר בעד בשר טריפה, ואין לו תקנה אחרת רק להקדיש את כל נכסיו לצרכי הרבים. ובמה שנוגע למקום, עליו להסתפק בלחם צר ובמים לחץ. ושב ורפא לו". והעדים מעידים שמאותו היום ואילך הקדיש הקצב את כל נכסיו לצרכי הרבים, והוא נשאר בעירום ובחוסר כל, וכילה ימיו בצומות ובתחנונים לפני אלקים. אחר הדברים האלה, לקחו את האיש והובילו אותו להיכל בעלי התשובה.

מיד אחריו נקראתי אני לבוא אל המלך, כאשר שמעתי את שמי יוצא מפורש מפי הכרוז, התחילו ארכובותי דא לא נקשו, אולם חסדי ה' היו עלי ויצאתי זכאי בדיני, ותיכף באו מלאכי שלום והוליוכוני בקול רינה ושירה להיכלי אשר בגן עדן. שערי גן עדן נפתחו לפני באורה ושמחה, וריח ניחוח עלה באפי שאין לשער אותו, טעם כזה לא טעמתי כל ימי היותי בעולם התחתון, והי כאשר דרכו כפות רגלי על סף שערי גן עדן, והנה ראיתי מלאך אחד פוסע פסיעות קטנות לקראתי, גונח ומתאנח והוא ניגש אלי וניצב לשטן לי בדרך, ואשאל אותו לאמר: מי אתה, ומה עשיתי לך שאתה בא לחסום את הדרך בפני? ויען המלאך ויאמר: אמת ונכון שעשית טובה ליהודי המוזג ההוא, אך אינך יודע כמה דמעות נשפכו בגללך טרם בוא הישועה, וכמה מריבות וקטטות היו בין בני הזוג עד אשר הלכת לפריץ, דע לך שכל המעשים האלה בספר נכתבים, והם דורשים מבית הדין צדק ומשפט, לדון אותך על כך.

אז אמרתי לו: הלא לא עשיתי זאת מרוע לב, אלא כדי להציל את כספי, ולולא נסעתי ליריד הזה הייתי מפסיד את רוב הוני, אך טענותי לא הועילו, והחזירוני עוד פעם לפני בית דין של מעלה, ולאחר דין ודברים הוציא בית הדין פסק חדש, שעלי לשבת בשערי גן עדן ולא להיכנס פנימה, כמספר הימים אשר המתין המוזג עד שובי מן היריד אשר בלייפציג. עוד לא כלו לקרוא את פסק הדין ושני מלאכים קלים אחזו בי, והביאוני לשערי גן עדן, כמה ימים ישבתי שם לא אדע, אך לי היה דומה כאילו אני יושב שם ימים ושנים, גדול היה צערי בימים ההם שאין לתארו במילים, כלתה נפשי בכל רגע ורגע אל מקום מנוחתי, שראיתיו מרחוק ואליו לא באתי.

למחרת סיפר הבי"ח את החלום בפני קהל ועדה ואמר: שמעו וראו! עד כמה צריכים בני אדם להיות נוהרים בכל מצוה, שלא לחמץ אותה, ועל אחת כמה וכמה בצומות שבין אדם לחברו, כמון צדקה וגמילות חסדים שחיי בני אדם תלויין בהן, ותמיד צריכים להיות כמון הזריזין המקדימים למצוות.

לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתן ז"ל
נלב"ע ב' עבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק ב"ר נסים מזרחי ז"ל
נלב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.

